

VADĪTĀJS KĀ KALPS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Pēt. 5:1-10, Ap.d. 6:1-6, Jer. 10:21, Mat. 20:24-28, Sak. 3:34, Atkl. 12:7-9.

ATMIŅAS PANTS:

“Visas savas rūpes uzveliet viņam, jo viņš gādā par jums.” (1. Pēt. 5:7)

Qugošas draudzes pētījumi gandrīz vienmēr atklāj, cik svarīgs ir efektīvs vadītājs. Tāds vadītājs gūst vīziju no Dieva un Viņa Vārda un nodrošina iespēju ikvienam draudzē realizēt savas garīgās dāvanas evaņģēlija uzdevuma īstenošanā.

Tajā pašā laikā draudzes vadīšana ir ļoti izaicinošs pienākums. Draudzes darbu lielā mērā nodrošina brīvprātīgie, kas bieži ziedo savu laiku, lai gan jau tā ir aizņemti. Locekļi var “nobalsot ar kājām”, pārtraucot apmeklēt to, ja notiek kaut kas tāds, ko viņi nevar atbalstīt. Turklāt efektīvam kristīgam vadītājam jābūt arī dziļi garīgam. Un mums nevajadzētu aizmirst, ka Pēteris raksta draudzēm, kas piedzīvo vajāšanas. Draudzes vadība tādos laikos ir īpaši ievainojama. Kurš tad ir piemērots šim uzdevumam?

1. Pēt. 5:1-10 Pēteris runā par kristīgu vadītāju vietējās draudzes līmenī. Šajos pantos viņš piemin dažas svarīgas rakstura īpašības, kas vajadzīgas ne tikai vietējiem vadītājiem, bet arī locekļiem. Pētera vārdi mums šodien ir tikpat aktuāli kā viņiem toreiz.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 13. maijā.

Draudzes vecākie pirmkristiešu draudzē

Izlasi šos pantus: Ap.d. 6:1-6, 14:23, 15:6, 1. Tim. 5:17, 1. Pēt. 5:2. Kādu ieskatu šie panti mums dod tajā, kādus izaicinājumus piedzīvoja agrīnā draudze un kāda bija tās vadītāju loma? _____

Liela ļaužu grupa, kas kļūst ticīga un pievienojas draudzei, ir liela svētība no Dieva. Tomēr, kā pirmo kristiešu piedzīvojums ilustrē, strauja augšana var radīt problēmas.

Piemēram, Ap.d. 1.-5. nodaļa satur informāciju par Svētā Gara vadību un daudzu cilvēku pievēršanos kristietībai. Ap.d. 6:1-6 parāda rezultātu: grupa kļūva pārāk liela tās vadītājiem, un tai vajadzēja ieviest struktūras, lai vadītu tās ikdienas darbību.

Jautājums, kas atklāja šo vājumu organizācijas struktūrā, bija sūdzības par diskrimināciju. Grieķiski runājošā grupa sūdzējās, ka viņu atraitnes ikdienas pārtikas izdalē ir atstātas novārtā. Atbildot uz šo sūdzību, tika izraudzīti diakoni, kas palīdzēja 12 apustuļiem pārvaldīt draudzes resursus.

Tā ir patiesība, ka agrīno draudzi īpašā veidā vadīja Svētais Gars. Bet pat tad bija vajadzība izveidot draudzes struktūras. Viena draudzes vadītāju grupa, kas bija vajadzīga ļoti drīz, bija draudzes vecākie, kas tika iecelti katrai vietējai draudzei. Vecāko iecelšana, kas vadītu šīs jaunizveidotās kristiešu grupas, bija tas, ko Pāvils un Barnaba darīja, dodoties uz dažādām vietām, kam vēl bija jādzird par Jēzu (Ap.d. 14:23).

Vecākajiem agrīnajā kristietībā bija daudz dažādu lomu. Kā savas vietējās draudzes vadītāji viņi darbojās kā instruktori, mācot jaunatgrieztos. Viņi sludināja un nodrošināja, lai tiktu izdarīts viss, kas nepieciešams draudzes labklājībai (Ap.d. 15:6, 1. Tim. 5:17, 1. Pēt. 5:2).

Kā tu vari iemācīties strādāt labāk ar savas draudzes vadītājiem, pat ja tu ne vienmēr visam piekrīti? _____

Draudzes vecākie

Izlasi 1. Pēt. 5:1-4. Kādai attieksmei vecākajiem vajadzētu būt pret savu lomu draudzē? Kā šie principi var attiekties uz katru no mums, lai arī kāda būtu mūsu loma?

Pēteris iesāk savas pamācības draudzes vecākajiem, norādot, ka viņš ir tāds pats vadītājs. Tad viņš atzīmē divas lietas par sevi: viņš ir Kristus ciešanu liecinieks un gaidāmās godības līdzdalībnieks. To sakot, Pēteris izgaismo pirmo rakstura īpašību, kurai vajadzētu piemist draudzes vecākajam: viņam vajadzētu saprast, cik svarīgs ir tas, ko Kristus ir izcietis mūsu labā un cik lielu cerību Viņš mums piedāvā.

Pēteris pielīdzina vecākā lomu ganam, kas rūpējas par Dieva ganāmpulku. Viņa apzīmējums, ka draudze ir avis, ierosina, ka draudzes locekļi līdzīgi aitām var reizēm nokļīst. Tāpēc viņiem ir vajadzīgs gans, kas vada viņus atpakaļ pie grupas un palīdz viņiem strādāt saskaņā ar to. Vecākajam vajadzētu arī būt pazemīgam kristīgas uzvedības paraugam.

Kāds brīdinājums šeit ir izteikts ganiem? Jer. 10:21, Ec. 34:8-10, Zah. 11:17.

Svarīga kristīgo vadītāju loma ir strādāt ar draudzes cilvēkiem tik pacietīgi, kā ganiem ir jāstrādā ar savām avīm. Vecākajiem ir maigi jāvada viņi kopā un jādalās Jēzus vēstī ar tiem, kam vēl ir jāiepazīst Viņš un glābšana, kas atrodama Viņā.

Pēteris arī piebilst, ka vecākajiem ir jāpārtrauga draudze labprātīgi, ne piespiedu kārtā. Ne vienmēr ir viegli atrast cilvēkus, kas labprātīgi uzņemtos izaicinājumu vadīt draudzi. Tas ir īpaši redzams draudzes vēlēšanu laikā. Lai draudze darbotos labi, ir daudzas noteiktas lomas, kas ir jāizpilda. Ir arī iemesli, kāpēc daudzi cilvēki negrib uzņemties vadošas lomas. Dažas no šīm lomām prasa ziedot daudz laika, un cilvēkiem, kas būtu piemēroti šīm lomām, bieži vien jau ir daudz pienākumu. Citi var justies kā nepietiekami labi sagatavoti tik atbildīgai lomai. Bet Pēteris saka, ja mēs tiekam aicināti, mums ir labprātīgi jāuzņemas vadīšana, ja tas vispār ir iespējams.

Vadītājs kā kalps

Izlasi 1. Pēt. 5:3 un Mat. 20:24-28. Kādi svarīgi kristīgās vadīšanas principi ir atrodami šajos pantos? _____

Grieķu valodā 1. Pēt. 5:3 atslēgvārds ir "katakurieuontes". Šis pats vārds atrodams arī Mat. 20:25 un nozīmē "īstenot varu" vai "uzkundzēties" pār kādu. Tādējādi 1. Pēt. 5:3 dotās pamācības var tulkot šādi: "Neuzkundzējieties pār tiem, kas ir jūsu pakļautībā." Tas saskan ar Jēzus vārdiem Mat. 20:25.

Mat. 20:20-23 ir dots konteksts Jēzus teiktajam nākamajos pantos. Jāņa un Jēkaba māte bija nākusi pie Jēzus ar lūgumu, ka tad, kad Jēzus nonāks Savā valstībā, viens dēls lai sēž Viņam labajā pusē, bet otrs – kreisajā.

"Jēzus pret tiem izturējās saudzīgi un nepārmeta viņu savtību, cenšoties pēc pārākuma starp saviem brāļiem. Viņš labi pazina šo cilvēku sirdis. Pestītājs zināja, cik dziļa ir viņu pieķeršanās, jo tās nebija tikai cilvēciskas jūtas. Lai gan sajaukta ar cilvēciskumu, tā bija straume no Viņa paša glābjošās mīlestības avota. Viņš negribēja pārmet, bet padziļināt un šķīstīt šo avotu." (E. Vaita "Laikmetu ilgas" 548. lpp.)

Jēzus paskaidro, ka paaugstinātais stāvoklis Viņam ir Tēva piešķirts, nevis Viņa paša. Bet tad Viņš paskaidro, ka galvenā atšķirība starp Viņa valstību un pagānu tautu valstīm ir vadītāju tips, kas būs Viņa valstībā. Tiem, kas vēlas vadīt valstību, kur Jēzus ir ķēniņš, ir jāklūst par kalpiem, jo vadītāji Jēzus valstībā būs līdzīgi Jēzum. "Jo tāpat arī Cilvēka Dēls nav nācis, lai viņam kalpotu, bet lai viņš pats kalpotu un atdotu savu dzīvību kā izpiršanas maksu par daudziem." (Mat. 20:28)

Tādējādi Pēteris aicina draudzes vadītājus uz to pašu ideālu; pakļāvībai un sevis aizliegšanai, kas redzama Jēzū, ir jāatklājas arī viņos.

Izlasi Fil. 2:4-8. Kā tas, ko Pāvils šeit saka, sakrīt ar to, ko raksta Pēteris? Vēl svarīgāk – kā mēs varam izdarīt to, uz ko esam acināti šajos pantos?

Tērpušies pazemībā

Sabiedrība senajā pasaulē, kurā dzīvoja Pēteris, bija ļoti saslāņojusies. Valdošā elite bija dominējošā. Ap viņiem pulcējās zemāka ranga ļaudis, bet pats zemākais rangs bija vergi. Pazemība bija pareiza zemākās šķiras attieksme pret augstāko. Grieķu vārds, kas apzīmē pazemību, satur nozīmi "zems", "ne-nozīmīgs", "vājš" un "nabadzīgs". Tas apraksta cilvēkus bez stāvokļa un varas sabiedrībā. Pasaulē, kas bija ārpus jūdaisma un kristietības, vārds "pazemīgs" saistījās ar tiem, kas ir zemāka stāvokļa, un rīkoties pazemīgi nešķīta piemērota uzvedība brīviem cilvēkiem.

Izlasī 1. Pēt. 5:5-7. Ņemot vērā kontekstu un laiku, kurā viņi dzīvoja, kas tik nozīmīgs ir tajā, ko Pēteris šeit raksta? _____

Bībelē pazemība tiek uzlūkota citādā gaismā nekā tajos laikos un kultūrā, kurā dzīvoja Pēteris. Viņš citē Sak. 3:34 no Septuagintas (Vecā Derība sen-grieķu valodā), pantu, kas ir citēts arī Jēk. 4:6. Vecajā Derībā daļa no Dieva darba vēsturē ir pazemināt augstos un varenos (Jes. 13:11, 23:9, Īj. 40:11).

Cilvēka pareizā attieksme pret Dievu ir pazemība. "Pazemojieties zem Dieva varenās rokas, lai Dievs jūs paaugstinātu, kad būs pienācis laiks." (1. Pēt. 5:6) Pazemībai drīzāk nekā lepnumam vajadzētu raksturot kristiešu attiecības, ne tikai attiecības ar Dievu, bet arī attiecības savā starpā (1. Pēt. 5:5).

Kristieši, pat kristīgi vadītāji, apzinās, ka viņi ir grēcinieki, kas glābti Dieva žēlastībā. Šajā vissvarīgākajā ziņā mēs visi esam vienlīdzīgi un krusta priekšā mums visiem ir jāzemojas. Šai pazemībai ir jāatklājas mūsu attiecībās ar citiem, īpaši ar tiem, kas ir mūsu pakļautībā. Pavisam noteikti ikviens var būt pazemīgs Dieva, Debesu un zemes Radītāja, priekšā. Ir arī samērā viegli būt pazemīgam to priekšā, kas ir virs mums, kam ir vara pār mums un kas ir "augstākā" statusā nekā mēs. Patiesā pārbaude nāk, kad mēs atklājam pazemību pret tiem, kas ir "zem" mums, kam nav varas pār mums. Tā ir pazemība, par ko Pēteris šeit runā.

Kas ir krusts, un kāpēc tam vajadzētu palīdzēt turēt mūs pazemīgus? _____

Kā rēcošs lauva

Kā mēs jau redzējām, Pēteris rakstīja vajāšanu laikos. Lielās cīņas tēma viņa lasītājiem nebija tikai abstrakta teoloģija. Viņi to piedzīvoja tādā veidā, kā daudzi no mums to nav piedzīvojuši.

Izlasi 1. Pēt. 5:8-10 un Atkl. 12:7-9. Ko šie panti mums māca par ļaunuma izcelsmi un sātana darbu mūsu pasaulē? _____

Atklāsmes grāmata atklāj, ka kristiešiem ir sava loma kosmiskajā cīņā starp labajiem un ļaunajiem spēkiem. Atklāsmes grāmatā labos spēkus vada Jēzus, kas ir Dieva Vārds, ķēniņu ķēniņš un kungu Kungs (Atkl. 19:13-16). Ļaunos spēkus vada velns, ko sauc arī par sātanu un kas ir attēlots kā pūķis (Atkl. 12:7-9; 20:7, 8). Lai gan populārie mediji un pat daži kristieši noliedz sātana realitāti, fakts ir tāds, ka velns ir spēcīga būtne, kam pret mums ir tikai ļauni nodomi. Tomēr labā vēsts ir, ka velns tiks pēcgālā pilnīgi iznīcināts (Atkl. 20:9, 10).

Pēteris nemazina briesmas, ko nes sātans. Velns ir kā rēcošs lauva, kas grib aprīt visus, ko vien viņš var (1. Pēt. 5:8). Pēteris arī norāda, ka viņa lasītāji var redzēt velna varu savās pašreizējās ciešanās. Tomēr šīs ciešanas beigsies ar mūžīgu godību (1. Pēt. 5:10).

Izlasi 1. Pēt. 5:10. Ko Pēteris mums šeit pasaka? _____

Lai gan mēs nezinām, kādi tieši bija viņu pārbaudījumi, šeit mēs varam redzēt cerību, ko izsaka Pēteris. Jā, velns ir reāls. Kauja ir reāla, un mūsu ciešanas ir reālas. Bet "žēlastības Dievs" ir sakāvis velnu. Lai arī ko mēs ciešam, ja mēs paliekam uzticīgi – pat līdz nāvei (sk. Ebr. 11:13-16) –, uzvara ir nodrošināta, pateicoties Jēzum.

Kā mēs varam mācīties turēties pie ticības, izturot līdz galam, neskatoties uz to, kas nāk mūsu ceļā? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izcils Jēzus kā kalpojoša vadītāja paraugs ir atrodams Viņa uzvedībā pēdējās vakariņās. Tajā laikā Jēzus pilnībā apzinājās, kas Viņš ir (Dieva Dēls) un ka Viņam ir jāatgriežas pie Sava Tēva (Jāņa 13:1). Pēc maltītes Viņš mazgāja mācekļu kājas. Tad Viņš teica: "Ja nu es, Kungs un Skolotājs, esmu jums mazgājis kājas, tad pienākas, ka arī jūs cits citam kājas mazgājat. Jo es jums esmu devis priekšzīmi, lai jūs darāt, kā es esmu darījis." (Jāņa 13:14, 15) Katru reizi, kad Jēzus sekotāji mazgā cits citam kājas, viņi tikai vēlreiz attēlo šo ainu. Viņi atgādina cits citam, ka, lai būtu vadītājs Jēzus valstībā, ir jāklūst par kalpu. Nav šaubu, ka atlikušo dzīvi, īpaši pēc tam, kad viņi bija labāk sapratuši, kas Jēzus patiesībā bija, mācekļi atcerējās šo pazemīgo rīcību no viņu Meistara puses. Nav arī šaubu, ka tas bija Pētera prātā, kad viņš aicināja draudzes vecākos neuzkundzēties pār citiem, bet "tērpties pazemībā".

"Piekritot kļūt par cilvēku, Kristus parādīja pazemību, kas Debesu saprātīgajām būtnēm bija brīnums. Piekrišana kļūt pa cilvēku nebūtu pazemojums, ja nebūtu fakta par Kristus paaugstināto stāvokli pirms tam. Mums ir jāatver sava saprašana, lai aptvertu, ka Kristus nolika malā Savas karaliskās drēbes, Savu ķēniņa kroni, Savu augsto stāvokli un ietēpa Savu dievišķumu pazemībā, lai varētu satikties ar cilvēkiem tur, kur viņi bija, un dotu cilvēces ģimenei morālu spēku kļūt par Dieva dēliem un meitām.

Pazemība un lēnprātība, kas raksturoja Kristus dzīvi, atklāsies to dzīvē un raksturā, kas 'staigās tā, kā Viņš staigāja.'" (E. Vaita "Dieva dēli un meitas" 81. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Jēzus iesāka Savu kalpošanu, stājoties pretī velnam. Novājināts pēc 40 gavēšanas dienām, Viņš bija spējīgs stāties pretī velna kārdināšanām, citējot Rakstus (Mat. 4:1-11, Marka 1:12, 13; Lūk. 4:1-13). Ko tas mums stāsta par to, kā arī mēs varam pretoties velnam savā personīgajā dzīvē?

2. Vai esat piedzīvojuši citu cilvēku patiesu pazemību? Ko jūs varat mācīties no šiem gadījumiem?

3. Grupā atbildiet uz jautājumu: Kādas vēl ir laba kristīga vadītāja rakstura īpašības bez tām, ko Pēteris jau mācīja šīs nedēļas pantos? Kā šīs īpašības var daļēji sakrist ar laicīgu vadītāju labajām īpašībām? Kā viņi var atšķirties?

4. Kā jūs atbildētu uz apgalvojumiem, ka sātans nav reāls, bet ir tikai jaunā simbols, kas slēpjas cilvēka dabā?